

Z POHÁDKY DO POHÁDKY

O Smolíčkovi

(Pohádka z okolí domazlického, již obyčejně matky neb chůvy dětem povídají.)

Smolíček byl malý pacholíček a byl u jednoho jelena, který měl zlaté parohy. Jelen chodíval na pastvu, a vždycky když odcházel, prikazoval Smolíčkovi, aby zavřel a nikoho nepouštěl. Smolíček vždy měl zavříno, a dlouho nikdo na dvéře nezaklepal. Jednoho dne ale kdosi na dvéře zaklepal, a když se Smolíček ptal, kdo to, ozvaly se zvenčí líbezné hlásky:

*Smolíčku, pacholíčku,
otevři nám tvou sedničku,
jen dva prstéčky tam strčíme,
jen co se ohřejeme,
hned zas půjdeme.*

Smolíček otevřít nechtěl; hlásky venku ještě líbezněji prosily. Smolíček byl by jim rád otevřel, ale bál se jelena. Že jim neotevře, ne a ne, a neotevřel. Když přišel jelen, povídal mu Smolíček, že někdo klepal na dvéře, že líbezné hlásky prosily, aby jim otevřel; on však že neotevřel. - „Dobře jsi udělal, Smolíčku, žes neotevřel, to byly jeskyňky (jezinky?). Kdybys byl otevřel, byly by tě odnesly.“ - Smolíček byl rád. Druhý den šel zase jelen na pastvu a Smolíček zavřel. - Tu zanedlouho ozvou se přede dveřmi ještě líbeznější hlásky než před tím dnem:

*Smolíčku, pacholíčku,
otevři nám tvou sedničku,
jen dva prstéčky tam strčíme,
jen co se ohřejeme,
hned zas půjdeme.*

Smolíček že neotevře, ač by rád byl otevřel a na jeskyňky se podíval. Tu začaly jeskyňky přede dveřmi zimou se třást a plakat, až to bylo Smolíčkovi líto. I pootevřel jim malilinko dvířka, co by tam mohly dva prstejčky strčit. I děkovaly mu jeskyňky a hned strčily mezi dvéře dva bělounké prstéčky, pak celou ruku, a huš byly v sedničce, Smolíčka uchytyly a pryč s ním utíkaly. Tu se pustil Smolíček do volání:

Z POHÁDKY DO POHÁDKY

*Za doly, za hory,
mé zlaté parohy,
kde se pasou!
Smolíčka,
pacholíčka
jeskyňky nesou.*

Jelen se nedaleko pásal, a jak slyšel Smolíčkův hlas, přiběhl a jeskyňkám ho vzal. - Doma dostal prý Smolíček výlupek na pamětnou, aby podruhé nikomu neotvíral. Smolíček si umínil, že neotevře, i kdyby jeskyňky ještě líbezněji prosily. Kolik dní nepřišel nikdo, až zase jednoho dne ozvaly se přede dveřmi hlásky:

*Smolíčku, pacholíčku,
otevři nám tvou sedničku,
jen dva prstěčky tam strčíme,
jen co se ohřejeme,
hned zas půjdeme.*

Smolíček ale jako by je neslyšel, až když tuze zimou se cintovaly (se třásly) a tolik prosily, aby je trošinku jen ohřejt nechal, povídal, že jim proto neotevře, že by ho zase odnesly: „Ne, my tě neodnesem, a kdyby, nemáš se čeho bát, u nás bysi se měl lepší než zde, všeho bysi měl hojnost a my bychom s tebou ustavičně hrály.“

Smolíček dal se zase omluvit a pootevřel, ale jeskyňky mžikem octnuly se v sedničce, Smolíčka uchytly, a pryč s ním utíkající, hrozily mu, že ho zabijou. Smolíček volal zase: „Za doly, za hory, mé zlaté parohy..." atd., ale tenkrát bylo darmo, jelen pásal se daleko, neslyšel ho, a jeskyňky ho donesly až domů. Ubohý Smolíček měl se dobře - to je pravda, samými lahůdkami ho krmily, ale jen proto, aby ztloustnul, a pak chtěly si ho zabít. Zavřely hora žádná s ním nehrála. Když už mnoho dní u nich byl a mnoho dobrot a lahůdek snědl, přišly jeskyňky k němu, a že aby jim ukázal malíček; když jim malíček ukázal, řízly do něho, jestli by dost tlustý byl. Zdál se jim dost tlustý; vzaly ho tedy, svlekly ho, položily do korýtka a nesly do pece. Smolíček byl v hrozném úzkosti, prosil je, aby se slitovaly, ale ony nic - i pustil se milý Smolíček do pláče a volání:

Z POHÁDKY DO POHÁDKY

*Za doly,
za hory,
mé zlaté parohy,
kde se pasou!
Smolíčka,
pacholíčka
jeskyňky pryč nesou!*

Tu se ozvou rychlé skoky, jelen zlatoparohatý přiběhne, Smolíčka pacholíčka nabere na parohy a pryč s ním uhání domů. - Doma ale Smolíček dostal co proto, a plakal a slíbil, že už bude vždycky poslouchat a že nikdy více jeskyňkám neotevře, a taky neotevřel.